

03

Toen ik de volgende ochtend het schoolplein op liep, stond Oscar bij een groepje kirrende meisjes, waar ook Amélie deel van uitmaakte. Het ging er vrolijk aan toe, en Oscar stond duidelijk in het middelpunt van de belangstelling.

Ik nam afscheid van Xandra, met wie ik ook 's ochtends naar school fietste, en slenterde tot bij Boris, Randi en Remi. Ze hielden het groepje bij Oscar in de gaten.

'Het ziet daar *zwart* van het volk,' gniffelde Boris. Randi en Remi deden hem na. Ik keek Boris koud aan.

'Hij staat liever bij die *wijven* dan bij ons! Wat een mietje,' ging Boris verder.

'Heb je hem gevraagd om bij ons te staan?' vroeg ik. Het gegniffel hield op. Boris kneep zijn ogen tot spleetjes.

'Ik ben geen negervriend.'

De bel ging. We liepen naar de rij. De Française

slenterde tot vooraan. Oscar volgde haar.

In de klas haalde juf Miriam de dictees uit haar boekentas. Ze fronste en keek sommigen van ons hoofdschuddend aan, Boris in het bijzonder.

'Veel dictees zien er, na mijn verbeteringen, uit als een modern schilderij, met rood als hoofdkleur. Maar dat is natuurlijk oud nieuws,' zei ze.

Ze zuchtte diep en nam toen het bovenste dictee van de stapel, die ze op de hoek van haar bureau had gelegd.

'Er is gelukkig nog ander en beter nieuws,' ging ze verder.

Het blad papier bengelde tussen haar duim en wijsvinger. Er verscheen een glimlach om haar mond.

'Het is gebeurd!' zei ze. 'Eindelijk heeft er iemand, in mijn lange carrière, een foutloos dictee neergepend!'

In de klas weerklonken kreten van verbazing. Toen werd er nagedacht en alle blikken richtten zich op Rita, de saaiste maar slimste leerling van onze klas, misschien wel van de hele school. Rita had maar één hobby: woordenboeken en encyclopedieën le-

zen. Later wilde ze juf worden. Een foutloos dictee was in dat geval een stap in de goede richting. Rita zou haar leerlingen veel leren, alleen jammer voor die kinderen dat ze zo saai was.

Ik draaide mijn hoofd naar Oscar en zag de be-deesde lach om zijn mond. *Yes!* Het was zijn dictee! Ik wilde recht springen en een vreugdedans maken, niet alleen omdat Oscar geen enkele fout had geschreven, maar vooral omdat Boris zijn scheldwoordenboek nu kon dichtslaan!

‘Proficiat,’ zei juf Miriam. ‘Proficiat Amélie!’

Luide kreten van verbazing en bewondering stegen op. Ook mijn mond viel open. Een Française die foutloos Nederlands schreef? Nu ja, zelfs de slechtste voetbalploeg wint ooit een wedstrijd. Behalve wij, maar de uitzonderingen bevestigen de regel.

En Oscar dan, vroeg ik me af.

Het was alsof er een rotsblok op mijn hoofd viel. Ik zou Boris’ fiets moeten schoonmaken! En hij mocht Xandra en mij tot het einde van het schooljaar belachelijk maken.

‘Ik moet nog iemand feliciteren,’ zei juf Miriam.

Iedereen keek haar vol spanning aan terwijl ze een tweede dictee van de stapel nam.

Boris, dacht ik, omdat hij weer eens het wereldrecord fouten schrijven heeft verbeterd. Dat zou de nederlaag bij de weddenschap een beetje verzachten. Of had nog iemand anders een foutloos dictee ingeleverd? Rita? Wie anders? Of Oscar dan toch? Ik kreeg een sprankeltje hoop.

‘Ik moet ook Oscar feliciteren,’ zei juf Miriam.

Ik juichte vanbinnen. Ik had toch gelijk!

‘Oscar heeft maar één klein foutje geschreven! Dat is een hele prestatie voor een nieuwkomer,’ klonk het.

De meisjes met wie hij die ochtend in de kring had gestaan, slaakten een kreetje en keken hem vol bewondering aan.

Het rotsblok op mijn hoofd verpulverde me zowat. Ik vroeg me af welk ‘klein foutje’ Oscar geschreven had.

Boris grimaste triomfantelijk.

Juffrouw Miriam deelde de dictees uit.

Ik keek meteen naar Oscars blad. Daar stond ze, de *kleine* fout, onderstreept, in het rood, met een uitroepteken van juf Miriam erbij. Ik kon mijn

ogen niet geloven! Oscar had ‘onmiddellijk’ met drie l’en geschreven.

Wist hij dan niet dat er in het Nederlands geen enkel woord was met drie l’en na elkaar? Alhoewel er veel woorden waren met drie l’en erin. Ellendeling was een ervan.

Ik wist niet waarom dat woord me plots te binnen schoot. En ik wist niet wie op dat ogenblik de grootste ellendeling was, Oscar of ikzelf.

We namen ons boek voor een nieuwe les. Oscar had intussen zijn boeken en hoefde niet meer samen met mij te lezen.

‘Bedankt om gisteren je boek te delen,’ fluisterde Oscar ineens.

Ik schrok.

Bedankt om die fout te schrijven, dacht ik bitter, maar ik zweeg en forceerde een glimlach.

Boris lachte breed en ik begon te vrezen dat zijn mond de rest van zijn leven aan zijn oorlellen zou blijven hangen. Ik vond het jammer dat ik geen foto van hem kon nemen om naar zieke of eenzame mensen op te sturen. Die zouden zich meteen

stukken beter voelen. Een breed lachend nijlpaard, dat zag je niet elke dag.

* * *

Nadat ik als een kip zonder kop over het schoolplein had gelopen, ging ik toch maar weer bij Boris, Randi en Remi staan.

‘Wie we daar hebben,’ zei Boris, alsof hij me na jaren terugzag.

‘Wie we daar hebben!’ deden Randi en Remi hem in koor na.

De Spaanse Vliegenvanger, hoorde ik hen denken. Ik zwoer bij mezelf dat, als ze ook maar een bromgeluid durfden te maken, ik op hen zou afvliegen en hen zou verslinden zoals een kat muizen!

‘Ik verwacht je morgen om twee uur bij me thuis,’ zei Boris. ‘Mijn fiets is aan een beurt toe!’

Ik knikte verslagen.

‘Jammer dat wij niet gewed hebben,’ zei Randi tegen Remi.

‘Ja, heel jammer. Onze fietsen kunnen ook een

poetsbeurt gebruiken,' antwoordde Remi.

De rest van de pauze werd ik bedolven onder een lawine van flauwe grappen.

Ik liet begaan, want het was mijn eigen schuld.

Toen de bel ging, liep ik onmiddellijk naar de rij.

Ik besepte te laat dat ik zelfs niet één minuutje met Xandra was gaan praten! Dat zou ze niet leuk vinden.

* * *

Ze vond het niet leuk. Tijdens de middagpauze was ze spoorloos.

Ik had niet de moed om haar beste vriendinnen, Jessica en Miranda, te vragen waar Xandra was. Ik was ervan overtuigd dat ik een hoepel-toch-opblik zou krijgen.

Ik was net op tijd voor de aftrap van de voetbalwedstrijd.

Al die wedstrijden waren het gevolg van een domme uitspraak van Boris.

Kevin's beste vriend, Brat, was van Engelse af-

komst. Volgens Boris' vader waren alle Engelsen slapjanussen. Dat kwam door de slappe thee die ze dronken en de smakeloze koekjes die ze erbij aten. Brat had Boris gezegd dat Engelsen nog wel wat anders konden dan thee drinken en koekjes eten en dat ze bijvoorbeeld de beste voetballers van de wereld waren!

Dat wilde Boris wel eens zien.

Hij zag het, keer op keer. Het aantal nederlagen was al gauw niet meer bij te houden, net zo min als het aantal doelpunten van Brat op voorzet van Kevin.

We verloren natuurlijk. Ik had als enige gescoord omdat Kevin en zijn team een flater hadden begaan. Uit medelijden? Of omdat ik, als enige, iets deed wat op voetballen leek?

Toen de bel ging, kwam Xandra uit het toilet. Ze liep recht naar haar rij. Ze zocht me niet met haar ogen, gaf me geen knipoog. Ze zwaaide niet. Ze wierp me geen luchtkusje toe. Ze ging naast Kevin staan en schonk hem meer aandacht dan nodig was ...

Op het einde van de dag stond ze ook niet op de

hoek van de straat te wachten.

Ik fietste alleen naar huis. En dat allemaal door die domme weddenschap en door de nog dommere schrijffout van Oscar.

Opeens had ik genoeg van Oscar. Hij verpestte alles voor me.